

Служба „Преса и
информация“

Съд на Европейския съюз
ПРЕССЪОБЩЕНИЕ № 7/20
Люксембург, 28 януари 2020 г.

Решение по дело C-122/18
Комисия/Италия

Италия е трябвало да гарантира, че при търговските си сделки с частноправни предприятия публичните органи спазват срокове за плащане, които не надвишават 30 или 60 дни

В решение Комисия/Италия (Директива за борба със забавянето на плащане) (C-122/18), постановено на 28 януари 2020 г., Съдът, голям състав, **установява нарушение от Италия на Директива 2011/7/ относно борбата със забавяне на плащането по търговски сделки¹**, тъй като тази държава членка **не е гарантирала, че когато са длъжници по такива сделки, публичните ѝ органи действително спазват срокове за плащане, които не надвишават 30 или 60 календарни дни**, установени в член 4, параграфи 3 и 4 от посочената директива.

Сезирана с няколко оплаквания от италиански икономически оператори и сдружения на икономически оператори за това, че италианските публични органи системно плащат фактурите си по търговски сделки с частноправни оператори в изключително дълги срокове, Комисията предявява пред Съда иск за установяване на неизпълнение на задължения срещу Италия.

В своя защита Италия изтъква, че Директива 2011/7 задължава държавите членки единствено да гарантират в законодателството си за транспониране на посочената директива и в договорите по търговски сделки, при които длъжникът е един от техните публични органи, максимални срокове за плащане, съответстващи на член 4, параграфи 3 и 4 от Директивата, както и да предвидят правото на кредиторите, в случай на неспазване на тези срокове, на лихви за забава на плащане и на обезщетение за разносните по събирането. Според тази държава членка обаче посочените разпоредби не задължават държавите членки да гарантират действителното спазване, при всички обстоятелства, на посочените срокове от техните публични органи.

Най-напред, Съдът отхвърля този довод, като приема, че член 4, параграфи 3 и 4 от Директива 2011/7 задължава държавите членки също така да следят за действителното спазване от техните публични органи на предвидените в него срокове за плащане. Съдът посочва по-специално, че предвид големия брой **търговски сделки, по които публичните органи са длъжници на предприятия**, както и разходите и трудностите, които **забавянето на плащания от страна на тези органи** поражда за предприятията, законодателят на Съюза е искал да наложи на държавите членки по-строги задължения във връзка със сделките между предприятия и публични органи.

По-нататък, Съдът отхвърля довода на Италия, че публичните органи не могат да ангажират отговорността на държавата членка, към която принадлежат, когато действат в рамките на търговска сделка (*jure privatorum*), извън властническите си правомощия. Всъщност такова тълкуване би лишило от полезно действие Директива 2011/7, и по-специално член 4, параграфи 3 и 4, който **задължава държавите членки да следят за действителното**

¹ Директива на Европейския парламент и на Съвета от 16 февруари 2011 година относно борбата със забавяне на плащането по търговски сделки (ОВ L 48, 2011 г., стр. 1).

спазване на предвидените в него срокове за плащане по търговските сделки, при които длъжникът е публичен орган.

Накрая, Съдът подчертава, че дори да се приеме за установено, че положението, свързано със забавяне на плащанията от страна на публичните органи по търговските сделки, които попадат в обхвата на Директива 2011/7, се подобрява през последните години, това обстоятелство не е пречка Съдът да установи, че Италия не е изпълнила задълженията си съгласно правото на Съюза. Всъщност съгласно постоянната съдебна практика наличието на неизпълнение на задължения трябва да се преценява с оглед на **положението на държавата членка към момента на изтичането на срока, посочен в мотивираното становище, в случая — 16 април 2017 г.**

ЗАБЕЛЕЖКА: Искът за установяване на неизпълнение на задължения, насочен срещу държава членка, която не е изпълнила задълженията си, произтичащи от правото на Съюза, може да бъде предявен от Комисията или от друга държава членка. Ако Съдът установи неизпълнението, съответната държава членка трябва да се съобрази с решението във възможно най-кратък срок. Когато Комисията прецени, че държавата членка не се е съобщила със съдебното решение, тя може да предяви нов иск, като поиска налагане на имуществени санкции. В случай обаче, че Комисията не е уведомена за мерките по транспониране на дадена директива, по нейно предложение от Съда могат да бъдат наложени санкции на етапа на първото съдебно решение.

Неофициален документ, предназначен за медиите, който не обвързва Съда

[Пълният текст](#) на съдебното решение е публикуван на уебсайта CURIA в деня на обявяването

За допълнителна информация се свържете с Corina-Gabriela Socoliuc ☎ (+352) 4303 4293